

בס"ד | סיפורים ליקוטים ומאמרים | פרשת עקב - בין הזמנים תשפ"ג | עלון מס' 44

ממקורביו: "כנראה שיש כאלו שנסיעה להבראה דוקא הופכת אותם לחולים"...

במשך כמה שנים היה מרן נוסע לנפוש בבית נכדתו בעזרת תורה בירושלים, אך בשנים האחרונות החל למסור שיעור יומי אף בימי בין הזמנים בפני תלמידים מקשיבים, על המשך המסכת הנלמדת בישיבה, ומאז הוא נשאר בביתו וסדריו בימי בין הזמנים הם כמו באמצע הזמן ללא שינוי. (גיליון 'מגמד גרש ירחים') (מתוך דרשו)

דעת תורה

רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

שח הגר"י זילברשטיין שליט"א: התלבטויות תמידיות תוקפות את ההורים בימי החופשה, והן נסובות בעניין ה'לאווים' שיש לומר לילדים, כמה יש להתעקש בתקופתנו על דברים הנראים לנו כבלתי-חינוכיים; האם בדור שלנו אפשר בכלל לומר לא; ואם כן - על מה?

יש בחורים המעוניינים לצאת לטיול, עם או בלי חברים נוספים, וההורים אינם יודעים האם למונעם מכך; וכי"ב שאלות סבוכות, שאין עליהן אף פעם תשובה ברורה, שחור ולבן.

אחד מבניו של הגר"י יעקובוביץ זצ"ל, המכהן מזה שנים כמרב"ץ תורה חשוב באחת הישיבות המפורסמות, סיפר לנו שלפני כיובל שנים ביקש אחד מאחיו לצאת לטיול בבין הזמנים, עם חבר

שהיה לו רישיון-נהיגה. כיון שבזמנו לא היו עושים טיולים ארוכים, המדובר היה בטיול ליום אחד בלבד לדרום הארץ, לאזור ים המלח.

אחי ניגש לאבא ושטח את מבוקשו. אבא לא הגיב בשלילה. והנה, בערב שלפני הטיול, ניגש אבא אל אחי, ואמר לו: 'האם אכפת לך שגם אני אצטרף לטיול שלכם?' — האח היה המום מעצם השאלה. הוא לא התכונן לכך. לא נפשית ולא מעשית. הוא מתקשר אל החבר בעל-הירשיון, והלה דווקא התלהב מאוד. יצאו אפוא לטיול זה; האבא, הבן והחבר, ובסופו של דבר הצטרף בן נוסף של משפחת יעקובוביץ. הטיול שהיה אמור להיות לאזור ים המלח, עד 'עין עבדת', החל בנסיעה לכותל המערבי, שם התפללו כולם, ורק אז יצאו לכיוון הדרום. במשך כל הנסיעה הארוכה, לא הכביד רבה של הרצליה על הצעירים בדברי תורה כבדים, אלא שוחח בענייני אמונה ויראת שמים. יום הטיול עבר בהנאה מרובה.

בין הזמנים

לא ימוש ספר התורה הזה מפין

'בין הזמנים' אצל מרן רה"י רשכבה"ג הגאון רבי גרשון אדלשטיין זצ"ל

כידוע מרן ראש הישיבה הגר"ג אדלשטיין שליט"א ממצט מאד בנסיעות, אם מפני קושי הדבר אצלו וההשפעה על כוחותיו, ואם מפני שהוא חס על זמנו היקר. בשל כך, מספר הפעמים בהן עולה הוא לירושלים, הוא כפעמיים בשנה, וגם אז הזמן מדוקדק ומחושב עד לאחת.

עד כדי כך, שכאשר בקשו ממרן בקהילת 'שערי תבונה' ברמות, שלאחר שיחתו הקבועה שם בחג הסוכות, יואיל להקדיש זמן לברך את הציבור בברכת המועד, קיצר מרן את שיחתו לשם כך, כדי שלא להאריך את זמן הנסיעה מעל לזמן שקצב לכך.

וסיפרו בני ביתו, כי כל נסיעה כזו כוללת 'מבצע' מיוחד והיערכות מיוחדת, כדי להספיק לשוב בזמן המיועד בלא עיכובים, כך שלא יופרע מרן מסדר יומו ולימודו ח"ו.

ומה נהדר היה המראה, כאשר לאחר המעמד הנ"ל מרן נכנס לרכב, ובעוד כל הקהל מריע ומפזז לכבוד התורה, הוא כבר היה ישוב על כסאו וספר המשניות בידו, וגומע משנה אחר משנה בלהיטות ושקיעות, בלא שימת לב לכל הסובב,

משל יושב הוא בביתו נאוה קדש בשלוה.

נהגו של מרן, הרב ש.מ. שיחי' מספר, כי באחת הנסיעות לירושלים בימי חול המועד, שאל את מרן אם ירצה לעבור בדרכו אצל הכותל המערבי, מעין עליה לרגל. אך מרן שחס על זמנו העדיף לשוב לבני ברק לתלמודו, ושלל את הרעיון.

[אגב, בעניין הקריעה אצל הכותל המערבי, שמענו מנכדי מרן כי בבואו אל מקום המקדש נהג לקרוע בתחתית החולצה, ויש בכמה מחולצותיו קרעים אלו שלא נתאחו].

באחד מימי בין הזמנים נסע מרן שליט"א לנפוש בטלז טטון בוויילה מפוארת ורחבת ידיים שהעמידו לרשותו, בעלת מרפסות הפונות אל נוף מרהיב. והנה מה נדהמו בני הבית לגלות בתום החופשה, כי מכל חזרי הבית שהה מרן בשני חזרים בלבד, בחדר בו ישן ובחדר בו למד. כשתמהו על כך בפניו, הגיב: 'לשוטט בדירה? וכי איזו תועלת רוחנית ניתן להפיק מכך?'...

בשנה אחרת, לאחר ששב ממנוחה בשכונת רחביה בירושלים, לא חש בטוב כמה ימים, ואמר בחיוך לאחד

עד כאן הסיפור. ומה למדתי מכאן? – אומר מרביץ-התורה הוותיק למשפחת יעקובוביץ: למדתי שצריך לחשוב אלף פעם אם לומר 'לא' בעניינים אלה.

ולקח נוסף: היה זה בתקופה של לפני עשרות שנים, כשהחינוך היה בשיאו, ולא נכרו בו עדיין ה'בעיות' של ימינו. למרות זאת הוא-עצמו הצטרף לטיול, כדי להשיג על בנו באותו יום. במלים אחרות: הוא ויתר על כל סדר-יומו העמוס, את כל הפגישות שנקבעו לו כבר ביום זה, ויצא עם הבן. הוא הרגיש את גודל-האחריות החינוכית הרובצת עליו, כאביו של הבן, והטריח את עצמו לנסוע איתו בצוותא, תוך שהוא מתחשב בעובדה שמדובר בבחורים צעירים ויוצר אווירה נהדרת ומשחררת.

פעמים רבות נכתב כאן על העוול הגדול שנעשה לילדים, המופקרים על ידי הוריהם בימי החופשות, ואם ההורים אינם משקיעים בהם זמן, אזי הם יוצאים לרחוב, אל ה'חברים' המצויים שם, וכל מילה מיותרת... אם פעם עוד היה צריך לשכנע את ההורים באשר לסכנותיו של הרחוב בן-ימינו, גם בריכוזי האוכלוסייה החרדית, היום, כך נראה, אין כל צורך בכך. מי שלא רואה את הנזקים, נזקי-העד, הנגרמים לילדים המבלים את זמנם ברחוב, יותר גרוע מעוור.

לשמור על הילדים, פירושו להיות יחד איתם. זו ה'עצה החינוכית' שכולם יסכימו איתה! כל המומחים וכל המייעצים למיניהם, יודו שהכל מתחיל ונגמר בשאלה האם ההורים מוכנים להקצות מזמנם לילדיהם, או לא. ואם בכל השנה כך, בימי החופשות על אחת כמה וכמה, וקל-וחומר בתקופת הקורונה כשהרבה מהיסודות מתערערים.

ההרגשה בבית צריכה להיות שבמקום שהבן ירצה להעביר את זמנו לריק עם ילדי הרחוב, הוא ירצה לצאת עם אביו! האבא הוא היחיד שבכוחו לפיק את הבן מלחצי-התקופה, ובד-בבד גם ללמוד איתו בצוותא, ליד המעיין... בדרך לדרום... זו חלק מעבודת החינוך שלנו בדור זה. להעניק לילד, ובמיוחד בימי החופשות, חוויות רוחניות כשהן משולבות בהוצאת כל המרץ הטבעי שלו.

האמינו לנו; אל תחשבו פעמיים. אם רק תהיה אפשרות, והסגר לא יסגור בעדנו, צאו, צאו, צאו, יחד עם הילדים.

וסתם הערה: כדי לצאת עם הילדים, אין צורך ברכב משפחתי. וברוב המקרים, גם לא באוטובוס. לא צריך לנסוע ולנדוד למקומות רחוקים, לא לצפון ולא לדרום; מרחבי-הטבע סמוכים לבני ברק במרחקי-הליכה של דקות ספורות. צריכים רק להבין, ולהפנים, עד כמה זה חשוב, ותועלתו. משנבין זאת, נעשה את זה בקלות ובחשק. (קול ברמה – משיחותיו של הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א בעריכת הרב משה מיכאל צורן שליט"א) (מתוך דרשו)

בין הזמנים

מאמרים קצרים מלוקטים מהספרים
שאלה מלפני 50 שנה

בספר 'דרכי החיים' מצאנו מעשה שרשם אחד מנכדי מרן הגרמ"י ליפקוביץ זצ"ל ברשימותיו:

"הלכתי עם זקני מו"ר (שליט"א) [זצ"ל], וניגש תלמיד אחד שלמד אצלו לפני כחמישים שנה, ושאל התלמיד האם הרב זוכר אותי. ומיד השיב לו זקני שהגיע לשיבה קטנה מבאר שבע עם עוד כמה בחורים וכי הוא היה הטוב שביניהם.

"והוסיף ואמר לו: אזכיר לך שאלה ששאלת אותי, והיא מה יעשה כשחוזר לביתו בבאר שבע בבין הזמנים וכדומה ורוצה לילך לבית הכנסת, וצריך לעבור דרך מקום פריצות. והשבת לך שלתפילת שחרית שאין מצוי עדיין פריצות תלך להתפלל בביהכנ"ס, ואילו תפילות מנחה ומעריב תתפלל ביחידות בבית". ואם כך לגבי תפילה במניין – כמה זהירות נדרשת בטיול

לשם תענוג גרידא,
שלא לעבור ולא לדרוך
במקומות מועדים
ומסוכנים מבחינה
רוחנית? נקודה
למחשבה.

בתמונה: ישיבת לומז'ה

עוד ביצה לארוחת בוקר

היה זה בבין הזמנים של קיץ שנת תרצ"ה, בהיות הגה"צ רבי

יחזקאל לווינשטיין זצ"ל משגיח בישיבת לומז'ה בפתח תקוה, לפני שנסע למיר בפולין. כבר אז היה ידוע בעבודתו על עצמו להתרחק מהנאות עוה"ז וצרכי הגוף. אמנם סיפר המשגיח, כי חשב לעצמו שגם הוא צריך הבראה בבין הזמנים ולחזק את גופו, ועל כן חשב להוסיף ביצה לארוחת הבוקר ולהקדים ללכת לישון מדי ערב.

ביום הראשון של בין הזמנים מצאה הרבנית דם בביצה, ובערב בשעה שרצה ללכת לישון הגיע בחור אחד כאורה והתכנית שוב השתבשה.

הסתובב המשגיח הלוך וחזור בחדרו והוכיח את עצמו, ושמעוהו ממלמל: "מ'נעמט זיך, מנעמט זיך" [לוקחים, לוקחים...]. לאותו בחור שהגיע אז לביתו של המשגיח ושמע בתמיהה את דברי המוסר מבלי להבין, הסביר המשגיח: "חושבים שהעולם הזה הפקר ולוקחים לוקחים בלי חשבון ושיקול דעת ממי לוקחים ומדוע". (רבי וועלוול) (מתוך דרשו)

סיפר הגר"מ אורחי שליט"א: בהיותי בחור צעיר טיילתי פעם בתקופת בין הזמנים בעיר פתח תקוה בשעת חצות ליל. והנה הגיעו לאוזני צלילי הוד ענוגים של השתפכות הנפש אל אלוקיה, לימוד מוסר מתוך הזדככות והיטהרות נפשית, מין שירת כיסופים אל בורא העולם.

פניתי לחברי ואמרתי: בואו ונלך אחר הקול. ככל שהתקרבו הלך הקול והתגבר כשאגת ארי, עד שהגענו אל היכלה של ישיבת לומז'ה וראינו את הגר"א משקובסקי זצ"ל, שהיה אז בחור, יושב ומתמיד ליד כותל המזרח, פרוש ומובדל מכל העולם...

"והנה, המשיך לספר, "הזדמן שלאחר עשרות שנים החילותי לומר 'חבורות' בישיבה בכפר חסידים, ומפני הכבוד ירדתי לכפר ליתן שלום לראש הישיבה. באישון ליל תרתי אחר מעונו, חפשתיהו ולא מצאתיהו. לפתע הבחנתי באור הבוקע מבעד לאילנות. שמת פני לשם. עמדתי כמסומר במקומי מבלי יכולת להניע איבר, שומע הייתי באותו רגע בדיוק את אותם צלילים של לימוד המוסר ששמעתי בימי חורפי. חשבת שהנני חולם בהקיץ.

התקרבותי אל החלון וראיתי את אותו בחור משיבת לומזה, אשר על אף היותו ראש ישיבה מפורסם וסב לנכדים, נשאר אותו בחור כשהיה... (משל האבות) (מתוך דרשו)

על הסעודה הזאת אף אחד לא ויתר הרה"ח ר' אהרן כהן שליט"א

מדי שנה בשלהי חודש סיון, היה ר' גדליה הגביר עורך סעודה מפוארת, והזמין את כל ידידיו ומכריו להשתתף ולשמוח בשמחתו.

את הסיבה למסיבה זו, היה ר' גדליה מספר בהתרגשות גוברת כל פעם מחדש. כשהוא מעביר את הסועדים השבעים לשנות הרעבון, כלשוננו, בהן מה שהחזיק אותו בחיים היה הרעב התמידי של בני משפחתו ללחם. משם היה חולף לתאר באושר בלתי מוסתר, את היום בו התבשר על הירושה הגדולה המצפה לו.

באותה שנה זה קרה. ר' גדליה התיישב בחזרה על כסאו הנאה והמרווח, בעודו מחייך לעבר הסועדים: "שמעתם כבר את הסיפור?", ואז הפטיר אי מי בקול לחש, שנשמע עד לתוככי אזני בעל הבית: "כן. אך למה הוא חוגג היום – בחודש סיון? הרי זודו נפטר בחודש אלול, אז הוא עורך לכבודו סעודת יארצייט". ואז זכו לשמוע את הסיפור במלואו.

בילדותו התגורר גדליה באמריקה, לשם הגרו הוריו מפולין, בתקווה ששם ילקטו גם הם את הזהב הצומח בגאלדענע מדינה. וכך יחד עם כל אלו שנהרו לשם, התנפצה להם התקווה בין מכונות התפירה, ושאר סוגי עבודות קשות ובזויות.

מימי בחרותו הצטרף לעזרת פרנסת בני המשפחה, ובהמשך, לאחר נישואיו המשיך במסורת, לעבוד ולהזיע קשות להביא מזון

לביתו – לפיות הילדים ודמי שכירות למגורים. עד היום העצוב-המאושר, ששינה את חייו לטובה ולברכה.

בתחילת חודש אלול לפני שנים זה היה.

הדוור שהפריע לו באמצע העבודה, עמד מולו בפנים חתומות. מחכה לחתימתו המאשרת את קבלת המכתב. מה זה יכול להיות? התחילו הדמיונות והחששות להסתובב בראשו ולהתערבל במוחו, מקרבים אותו לכדי סחרחורת.

ישוב על כסא מזדמן, אחר פתיחת המכתב וקריאתו, הסתחרר ראשו לגמרי; באושר ותסכול בערבוביה.

בקושי רב שירך רגליו הביתה, שם בפנים, באין רואים, עבר שוב ושוב על המכתב, ולא האמין למראה עיניו:

בדיו שחור מסולסל, ע"ג נייר מכתבים רשמי, מודיע העו"ד הנכבד, ששמו חתום בחותם מעוטר – שדודו יונתן פערים מקליפורניה נפטר, כשבצוואתו הותיר את רכושו עבור אחיינו – מקבל מכתב זה.

בהמשך הובא פירוט הרכוש; הדירה והחצר. בשורה מיוחדת הוזכר מספר חשבון הבנק, בו מונחת יתרת זכות של 40.000.000 \$...

בעודו צובט באפו לראות האם חולם בהקיץ הוא, מחשבה סוררת-צוחקת עברה לו בראשו. איך אתה מעז לנגוע באף של מיליונר?!...

גדליה לא ידע נפשו מאושר ועושר. הוא גדליה המסכן, העובד קשה-קשה ובקושי מכסה את הוצאות הלחם לבני הבית, בעל רכוש של ארבעים מליון דולר!!

בעודו עובר שוב על המכתב, הבחין בשורה קטנה למטה, המופיעה בהדגשה ובהבלטה:

"כל הנ"ל בתנאי כפול קודם למעשה – שהנ"ל לא ילווה כלום ולא ישאל מאומה במשך שלש שנים הבאות. לאחמ"כ באם ויעמוד בתנאי זה, הרי אז יעברו כל הנכסים הנמנים לעיל לבעלותו".

העושר והאושר עם התסכול שהקיף אותו שלטו בו בערבוביה; 'אני עשיר או לא?' – התחבט גדליה עודו מתגולל במיטת הקש בעיניים פקוחות. מחכה לי הרבה-הרבה כסף בבנק. 'אז אני העשיר הכי גדול מכל העובדים, ואולי, חלף הרהור 'כפירה' בראשו, 'אני בעצם אף גביר יותר גדול מהמעביד הקפדן. אולם תכל'ס, עכשיו אני לא יכול בכלל לקחת את זה, אז זה אומר שאני סתם עני'...

בהתאם לעצת אשתו הנבונה עלה ונתעלה, נסחב ונחל ע"ג כרכרות רתומות לסוסים, חולף דרך רכבות, עדי הגיע לכתובת הרשומה מתחת לשם עוה"ד הנכבד ששלח את המכתב.

"לך תיכנס לראשו של גביר", סיכם בחיוך עוה"ד, בהוסיפו: "בפרט, כזה גביר שלא עבד על הכסף", בספרו שבעצם זודו יונתן ז"ל חי בודד וגלמוד, עבד לפרנסתו כפועל שקט וצנוע, אך לאחרונה זכה בגורל, עד שהצטבר אצלו הסכום ה'צנוע' בעל שמונה הספרות, ובידעה צלולה החליט שלפחות בן משפחתו יהיה זה שייחנה מהכסף... כמובן בתנאי שיוכיח את עצמו כבן-אדם היודע לחיות בלי הלוואות כלל וכלל.

אחר שלש שנים, התבשרו כל המי-ומי, ומי לא. שגדליה קיבל ירושה... 'מאז', הוסיף בחיוך, 'התווסף לו שם לשמו – ר' גדליה'...

"זמנים קשים עברו עלי". המשיך ר' גדליה, "ואז הגיע אותו הלילה..."

"שנתיים ימים וחצי כבר עברו מיום קבלת המכתב. בעקשנות רבה נאחזתי בצוואה הגדולה. לא ללוות פרוטה שאינה שלי. לא קל בכלל היה קיום הצוואה. כמעט כל יום, מצאתי עצמי בפיתוי קטן, ללוות רק עבור חצי לחם ליום אחד, ומיד מחר אשלם. אך כל הזמן ידעתי וזכרתי את המחכה לי בסיום המאושר והמעשיר. חודש סיון זה היה. השמש להטה בחוצות. הפרנסה, שאף פעם לא הייתה מהמשופרות, נחלשה עוד יותר, לצד הוצאות הילדים שהלכו וגדלו. ואז בסיומו של יום מתיש שכזה, נוכחתי לדעת שאין מה לתת לילדים לאכול בבוקר. בכל הבית הייתה פרוסת לחם אחת, המיועדת להורי הילדים, חוץ מזה כלום. והם לא הלכו לישון שבעים מדי..."

הרגשתי כבר בחוש שחבל. חבל מאוד. אבל אין מה לעשות. אין אפשרות להמשיך כך עוד יום. אך אשתי טענה לעומתי:

"באם נחכה עד אלול, אולי היורשים שלנו ייהנו מהירושה". שקט סמיך שרר, אפשר היה למשש את המתח בחדר. 'תמשיך כבר', רמזו כולם בלא קול. 'ואז החלטתי'. נשמע קולו של גדליה. "זה קשה – אבל זה שווה!"

"ב"ה, זה שנתיים וחצי שאני כבר שורד, השם יתברך יעזור עוד. כל רגע שאוכל עוד לחיות בלי ללוות, לא אלוהה. חשקתי שפתיים, השארתי את חצי פרוסת הלחם היומית שלי על השולחן, שיהיה לילדים משהו להכניס לפה בבוקר. ניסיתי להסביר להם כפי יכולתי ורצוני, אך כנראה בחסות הרעבון הגובר, הם לא הצליחו בכלל להבין אותי. "כיום". סיים בחיוך. "ברוך השם; הם מבינים גם מבינים: היה קשה – אבל היה שווה!"

לכל אחד מאתנו קורה, ומגיע יום או תקופה, כגון זמן שמחה, ימי בין הזמנים וכדו' שאנו מרגישים; עכשיו זה קשה מידי להקפיד ולשמור על הקביעות בתורה כמו כל יום. בתקופה שכזו נזכיר לעצמנו את דברי ר' גדליה: "זה קשה – אבל זה שווה!"

בעזרה ש"ת בהמשך, גם אנו נכריז: היה קשה – אבל היה שווה!

מהלך מיוחד ונפלא המרנין את הלב, אך באותה מידה מביא עמו צמרמורת מחייבת, ראיתי מהרה"ג שמאי גרוס שליט"א – דומ"צ 'מחזיקי הדת' בשם הגה"ק ה'הפלאה' זצ"ל: "מי שקובע עתים לתורה בקביעות ולא יעבור, נחשב כאילו למד כל היום, דקיי"ל (כתובות טו א) 'כל קבוע כמחצה על מחצה דמי, ומחצה הוי כרוב (פסחים עט, ב), ורובו ככולו' (נדר מב, א), ודפח"ת. האמת צריכה להיאמר, ובפרט בימים אלו. (התפרסם בעלון 'גדיל תורה' – בעלזא)

כמונה מעות

מאת: ה"ה אהרון ברגמן | המבשר

וכה סיפר יענקלה מהשטיבלך: תמיד ידעתי שצריכים להתפלל 'כמונה מעות'. שמעתי זאת כבר מהמשגיח שלי בישיבה קטנה. עקבתי בעיניי הגדולות אחר משה גרשון הצ'יינג'ר – החלפן המיתולוגי של השטיבלך. זה שמיליונים עוברים תחת ידיו המחוספסות. ממנו למדתי מה זה 'כמונה מעות'.

מה אומר, קצב השטרות המרשרשים הנספרים כהרף עין בידי הזריזות של משה גרשון לא היה מבייש כלל את המהירות בה היו נטחנות המילים של התפילה במטחנות פי.

שנים רבות חלפו. מים רבים זרמו בוולגה, בדנייפר ובנהר הירדן ולא יכלו לכבות את הרגלי להתפלל כמונה מעות, ודווקא במובן המהיר שלו. במסלול המהיר של חלפני המט"ח.

עד שהגיע אותו 'בין הזמנים' גורלי שהיה לאבן פינה בחיי. מהפך רוחני כבר התחולל בקרבי בחסדי שמים.

בעצמי אינני יודע איך זה קרה. לא היה שום סיפור מיוחד. לא איזשהו מאורע של 'השגחה פרטית' מיוחדת. כזו שאפשר

להתכבד בה ולפרסם אותה בקול. אף לא סיפור פלא שהתרחש, אות או מופת, הראוי למצוא מקום מכובד בעלוני 'באר הפרשה' ודומיהם. ממש לא.

הייתה זו הארה מן השמיים בבוקר אחד של בין הזמנים רגיל ומלבב. קרני שמש זוהרות ומחממות פיזרו את בוהקן כבר משעות הבוקר המוקדמות, משל מזהירות הן מראש את המטיילים הצפויים מפני חוסר זהירות. מניינים של שחרית רדפו זה אחר זה. השטיבלך המו בחורי ישיבות הנופשים ומפקקים במרדף מיואש אחר האתגר הבא.

ואני, מצאתי עצמי לפתע עומד מול סידור תפילה וחושב לעצמי. רגע! להיכן אני אמור היום למהר? הרי אין לי היום שום סדר יום מוגדר. אדרבה, חבל על כל רגע שאני צריך להיות בבית ולשבור את הראש למצוא רעיונות יצירתיים לתעסוקה עבור שורת הזוטוטים שיחיו.

בניצוץ של החלטה, כזו המיוחסת לבת קול היוצאת בכל יום מהר חורב, הרהרתי לרגע והחלטתי. הבה אנסה פעם להתפלל 'כמונה מעות' באמת. לא כמו משה גרשון החלפן המונה מעות של אחרים. אלא כמו רבי קלמן בערל הישיש הבא מידי כמה ימים לפרוט כמה שטרות ירוקים שקיבל בדואר ממאן דהו באמריקה.

אוי, כמה זמן לוקח לו לספור את הוננו האישי. שוב ושוב הוא חוזר ומונה, וחוזר חלילה. מודא שלא טעה ושלא נשמט ממנו דולר אחד טרם יאגור את אוצרו תחת המרצפות. ניסיתי ונכוויתי. הצצתי ונפגעתי. באותו יום חל המהפך. טעמתי פעם אחת את הדבש העילאי. את טעמה המתוק של תפילה בכוונה, במתינות ובאיטיות, כל מילה ככתבה וכלשונה – כמונה מעות יקרות מפז ומפנינים. מאז הפכתי לאדם אחר. הפכתי למיליונר היודע טעמה של תפילה מהי.

והכל בזכות יום אחד של 'בין הזמנים'... (המבשר)

פרשת עקב

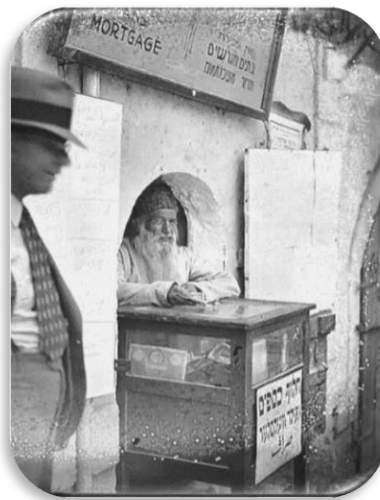
ברכת המזון מתוך הכתב

ואכלת ושבעת וברכת (י, n)

אמירת 'ברכת המזון' בכוונה מתוך ברכון או סידור היא סגולה לפרנסה, כפי שכתוב בספרים הקדושים. כך גם לגבי ברכת 'אשר יצר', אשר היא סגולה לרפואה כמבואר בדברי הגר"א.

הדברים ידועים, ודי אם נצטט את דברי ה'באר היטב' (או"ח קפה, א) שכתב: 'מצאתי למה אין את האות 'ף' ב'ברכת המזון', לפי שכל מי שמברך 'ברכת המזון' בכוונה, אין שולט בו לא אף ולא קצף וכו', ומזונותיו מצויין לו ברווח ובכבוד כל ימיו'. ומדבריו יוצא שסגולת 'ברכת המזון' מתוך כוונה, היא סגולה להינצל מכל רע צרה ומצוק.

מרן הרב שך זצ"ל, היה אומר לכל מי שהגיע אליו לעצה וברכה להינצל מצרות וייסורים, שיקבל ע"ע לברך ברהמ"ז בכוונה מתוך ברכון, והיא סגולה גדולה

חלפן כספים של פעם

לכל הישועות. כמו כן מוכח מדברי חז"ל שאפילו אם כבר נקבע לאדם שפע של חיים ומזון הוא לא יקבלו עד שיכיר טובה להקב"ה על החיים והמזון, וכן כשיודה בברכת אשר יצר על הבריאות יושפע לו טובה וברכה ורפואה. וא"כ אין זו רק סגולה לכוון בברכות אלו, אלא זוהי מציאות שקבע הקב"ה בבריאה שהשפעת הטובה מהשמיים מגיעה בגלל הכרת הטוב על אותו ענין... ככה זה עובד! וככל שנתחזק בזה כך נוכח יותר ויותר לשפע ברכה, חיים וכל טוב. (מתוך 'לקראת שבת מלכתא' - הרב בנימין גולד)

בבית הכנסת 'הר צבי' שבירושלים, התפלל יהודי שבע ימים והדור פנים בשם ר' שמעון. ר' שמעון היה מקפיד על קיום מצוות קלה כבחמורה, אולם מצוה אחת היה מחבב באופן מיוחד ומייקר בכל נפשו ולבו. היתה זו מצוות 'ברכת המזון'. בימי חג הסוכות, השכנים בסוכות הסמוכות היו מתענגים לשמוע את ר' שמעון מברך את ברכת המזון בהתרגשות מרוממת,

בית המדרש הר צבי

ככוונה, בדקדוק גדול ובנעימות מתוקה שאין דומה לה.

רבי יוסף זייבלד וידידו רבי שמשון פוליקמן גרו בשכנות לר' שמעון ברחוב 'צפניה', הם שמעו, תמהו וניסו להבין מה הרקע לדקדוק מיוחד זה. באחד הימים הם ניגשו אליו ושאלוהו: "אמור לנו, במה שונה מצוה זו משאר מצוות? מדוע זכתה דווקא מצוות 'ברכת המזון' לשימת לב וכובד ראש שכזה מצדך?...". רבי שמעון חיך, עצם את עיניו והחל לספר את סיפורו המופלא:

"בהיותי ילד כבן אחת עשרה, טרם פרוץ מלחמת העולם השנייה, למדתי בחיידר בפולין. באחד הימים הגיע לחיידר הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל ראש ישיבת 'חכמי לובלין', כדי לבחון אותנו על ידיעותינו. בסיום הבחינה אמר לנו, כי כפרס על הצטיינותנו הוא מגלה לנו סוד כ'מתנת חיים', ואז הוא חזר על דברי ה'באר היטב' (קפה,א): 'מצאתי למה אין ה' סופית בברכת המזון, לפי שכל מי שמברך ברכת המזון בכוונה אין שולט בו לא אף ולא קצף וכו', ומזונותיו מצויין לו ברווח ובכבוד כל ימיו'. והמשך ר' מאיר להקריא את המשך הדברים של ה'באר היטב': 'והמדקדק יזהר לברך דווקא מתוך הספר ולא בעל פה'. באותה שעה קיבלתי על עצמי לברך 'ברכת המזון' בכוונה. דא עקא שקבלה זאת דרשה ממני מסירות נפש רבה... כל ילדי הכיתה היו מסיימים את ארוחתם במהירות ומברכים בזריזות כדי לצאת ולשחק, ואילו אני הייתי מברך את ברכת המזון בכוונה מילה במילה ובכובד ראש, עקב כך הייתי מחמיץ את הזמן שיועד לנו למשחק, ובכל זאת עמדת בקבלתי במשך כל השנים, עד שנודע שמי בין כל ילדי החיידר, וכינו אותי 'הילד של ברכת המזון'!".

"ילדותי המאושרת נגדעה, כשעננים שחורים העיבו על שמי פולין. הנאצים יימח שמם השתלטו על כל פרבריה ומבואותיה ומידי פעם בפעם ערכו 'סלקציה' שבה הפרידו באכזריות נוראה

מבוגרים וילדים. את הילדים והזקנים שלחו למחנות ההשמדה, ורק את האנשים הכשירים לעבודה הותירו בחיים.

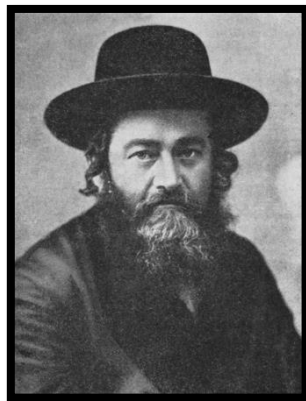
באחת הפעמים הועמדנו בשורה למיון, הזקנים והילדים שהופנו לצד שמאל נידונו למיתה, והצעירים שהפנו לימין זכו לחיים. אני, שהייתי גבוה מבני גילי, ניסיתי להיראות גבוה ככל יכולתי, ואכן בחסדי שמים נשלחתי ימינה. הנאצים הארורים דרשו מכל אחד לומר באיזה תחום הוא מוכשר, כדי שיהיה ניתן לנצלו לעבודה למען גרמניה. מאחר והייתי נער צעיר, לא היה בידי כל מקצוע, נרעדתי מעצם השאלה ולא ידעתי מה עלי להשיב. לפתע שמעתי לחישה מאחורי: 'אמור כי הנך טבח מעולה, ואני העוזר שלך'... לא היה לי מה להפסיד ועל כן נעניתי לו. הודעתי כי אני טבח וכי היהודי העומד מאחורי הוא עוזרי, והגרמנים סיוגו את שנינו כעובדי מטבח.

כבר אז ראיתי כיצד מתגשמת הברכה של מזונותיו מצויין לו ברווח - בשל היותי טבח - קיבלתי מזון באופן סדיר, חזוטי הבריאה והחסונה העידה על כך שגורלי שפר עלי. חשוב לציין כי כל אותה עת שבה עבדתי כטבח, לא ויתרתי ולו על פעם אחת של ברכת המזון כהלכתה, כשידעתי שלא אוכל לברך במתינות - לא אכלתי פת.

"והנה לאחר כמה חודשי עבודה, ביקר במטבח קצין גרמני מרושע, וכיון שחרה לו לראות נער יהודי שבשרו טרם כחש, הוא צווח במלוא גרונו: 'שילד יהודי יעבוד במטבח ויתפטם? היה לא תהיה! וכי זהו בית הבראה??' הוא סימן לי בידו לבוא אחריו, וכך עשיתי. הגענו אל החצר שסביב המטבח, שהיתה עשויה מאדמת טרשים קשה כברזל, הוא נתן בידי פטיש קטן ואמר לי: 'בתוך שעות ספורות, עליך לחפור כאן בונקר בגודל של שני מטרים על שני מטרים, שבו יוכלו חיילינו להתחבא בעת הפצצות אויבינו הרוסים! חזרתך למטבח תלויה בחפירת הבונקר! שמעת יהודון חצוף?!".

כוונתו היתה לרמוז לי, כי כשם שלעולם לא אצליח לחפור באדמת טרשים זאת - כך לעולם לא אשוב למטבח...

עיני חשכו ורוחי נשברה, כיצד אוכל אני, בחור צעיר שבידו פטיש קטן, לסדוק ולו סדק קל באדמת הטרשים? שלא לדבר על חפירה של בור! ועוד בעומק של שני מטרים! נשאתי עיני למרום וביקשתי מהקדוש ברוך הוא שיחון אותי ויצוה את ברכתו וחסדו עלי. הרי קיבלתי הבטחה כי 'מזונותיו יהיו מצויין לו ברווח ובכבוד כל חייו! הנני עדיין נער צעיר וכי זהו 'כל חייו'?

לא עברו כמה דקות ולידי חלפה משאית ובה חיילים נאצים. כשראו אותי עומד בדד, חפשו להשליך עלי דבר מה, ולפי שלא היה בידיהם דבר, החלו זורקים עלי ירקות שנמצאו במשאיתם: מלפפונים, תפוחי אדמה, גזרים ועוד, והכל תוך כדי המטרת חרופים וגידופים. גם אז ראיתי את התגשמות הברכה של 'מזונותיו מצויין לו ברווח'... סביבי פוזרים היו עשרות ירקות ממינים ומסוגים שונים, וכל זאת באמצע מלחמה, ובתוך מחנה עבודה נאצי שבו מידי יום עשרות יהודים נופחים את נשמתם

ברעב. אולם עדיין היתה ישועתי רחוקה - הלא היה עלי ליצור באמצעות פטיש קטן בור ענק באדמה קשה כברזל, אך הביטחון בה' לא מש ממני. המשכתי וביקשתי מה' כי כשם שעזרני עד כה, כן יעזרני הלאה...

לאחר זמן קצר עברה לידי משאית נוספת ובה חיילים פולנים. כשראו את כמות הירקות המונחת לפני, ובהתחשב בעובדה שחזותי החיצונית היתה משופרת בזכות עבודתי במטבח, הם היו בטוחים שאני ממונה על הסחורה, ובקשו ממני. ה' נתן במוחי רעיון - להעמיד פנים כמפקד. אמרתי להם, כי אם תיכף ומיד יחפרו לי כאן בור בקוטר של שני מטרים - אחלק להם מן הירקות.

הם שבו למשאית, נטלו כלי עבודה, ובמאמץ משותף ורב חפרו בור. שילמתי את שכרם ע"י הירקות והם הלכו לדרכם. במשך כל זמן החפירה לא נקפתי אצבעי. עמדתי מן הצד כמפקד, והמתנתי לראות את תוצאות מעשיהם. הברכה התגשמה במלואה, ומזונותי היו מצויים לי ברווח ובכבוד, ברווח - ירקות בשפע, ובכבוד - כמפקד על פלוגת חיילים...

בעיניים דומעות מהתרגשות פניתי לכיוון המטבח וקראתי למפקד הגרמני שיראה במו עיניו את הבור החפור. הוא לא

האמין ואף לא הבין כיצד הצלחתי לחפור בור גדול כזה ועוד בעזרת פטיש בלבד?! כשהוא נדהם ממראה עיניו, סינן מבין שיניו כמלאך רע העונה 'אמן' בעל כרחו: 'תמיד ידעתי שעליכם היהודים שומר אלוקים!...'

לא היתה לו ברירה, והוא החזיר אותי למשמרתי במטבח. כך בחסדי ה' המשכתי לעבוד עד לסיום

המלחמה. החלטתי אז החלטה נחושה, כי אם בעזרת ה' אצא חי מעמק הבכא - אמשיך לברך את 'ברכת המזון' בכוונה, ואודה למי שנתן לי מזונות ברווח ובכבוד גם בגיא צלמוות."

"ואכן", סיים ר' שמעון את סיפורו בהתרגשות, "כפי שענייכם רואות - אני שומר את הבטחתי, ה' לא עזבני. עד כה עזרוני רחמי והלוואי וימשיך לנהוג עמי לנצח בחן ובחסד וברחמים". (בני מאמינים, אמונה שלמה) (מתוך 'פרפרת')

השגחה פרטית

כי עיניכם הראת את כל מעשה ה' הגדול אשר עשה (י,א)

נפלאים דרכי ה'. מעשי האדם ותחבולותיו גלויים לפניו, ויש והוא מוביל ומנהיג את העולם באופן כזה שבני אדם זוכים להבחין עד כמה לא השכילו בדרכיהם ומציג בפניהם את הדרך לתיקון מעשיהם. ויש שזה נעשה לאיך גיסא, שפעמים אדם שמתגבר על עצמו ועושה מעשה טוב, זוכה להבחין שמעשיו רצויים והקב"ה מטיב עימו 'מידה כנגד מידה'.

מספר בעל המעשה: "הסיפור שלי התחיל לפני כ-20 שנה. שמי שמואל ואני בן 28. הייתי אז בן עשר, ילד די רגיל ודומה לשאר הילדים, חוץ מדבר אחד: היה לי קשה לשבת על מקום אחד יותר מדי זמן... היום היו מצמידים לעובדה הזאת שלל

אותיות באנגלית (adhd) [וגם איזה כדור יומי או שניים...], אבל אז לא היו יותר מדי פרשנויות ולכן הכינוי שהוצמד לי היה פשוט וקליל: 'שמוליק קפיץ'. והאמת שלא התרעמתי על כך בכלל. ידעתי שזו האמת, ואפילו די התחברתי לדימוי".

ממשיך ומתאר 'שמוליק קפיץ' כיצד המחנכים הבינו אותו, העמיסו עליו תורנויות, מטלות ועיסוקים שונים באמצעותם נסך טעם ברוח התזוית שלו - עד שהגיע המחנך הרבי' שושני... ממלא-מקום ששם אותו על הכוונת שלו... ביטל את כל תפקידי וטען בתוקף: "אצלי כולם חייבים ללמוד..."

"מה יצא ממנו אם הוא לא מפעיל את המוח..."
"אם לא תתחיל להפעיל את הראש שלך, כלום לא יצא ממך, כלום!"

אבל גם תקופה זו הסתיימה. שמוליק המשיך לישבה קטנה, לישבה גדולה, לכולל, ובכולם שימש תמיד כעסקן והפעלתן שבחבורה. לימים התנדב במד"א שם עשה משמרות למכביר, נהנה מהדרמה, האקשן והחסד העצום.

לילה אחד יצא למקרה, אודותיו הוא מספר: "הגענו לבית, שכב שם אדם... ללא דופק וללא נשימה, והמצב שלו לא היה נראה טוב - בלשון המעטה... "מבקש נט"ן בדחיפות" - אני

צועק לקשר תוך כדי פעולות ההחייאה. "אין הרבה סיכויים לבן אדם הזה" חולפת במוחי מחשבה. הנט"ן מגיע ועמו הציוד היותר מתקדם. הצוותים ואני מנסים כל מה שאפשר אך - מאומה. הבן אדם לא רוצה להתעורר... הצוות כבר די מיואש, מרים ידיים. אך אני משקיע את כל הכוחות שיש בי בלי לחשוב.

הפרמדיק יאיר מניח את ידו על כתפי ובעיניו הוא מראה לי סימן של "חבל על הזמן, מקרה אבוד", אבל אני ממשיך בשלי. האמת שהם כבר מכירים אותי היטב, וכבר אין להם כוח להסביר לי שוב ושוב כמה שאני 'נאיבי'... נו... שיהיה. אני ממשיך, עוד לחיצה ועוד לחיצה, ואז... אני פתאום חש שמהשהו השתנה. בודק בזהירות וצועק כמו משוגע: "חזרו לו הדופק!"

צוות הנט"ן מעיף מבט וגם הם מבינים שאני צודק. כולם 'מסתערים' עליו בשנית, מייצבים אותו איכשהו ו'טסים' איתו לבית החולים הקרוב יחד עם אשתו הדומעת. כעבור שבוע מתקשר אלי צעיר, מספר שהוא הנכד של החולה ומבקש להזמין את 'המלאך המושיע' לסעודת הודיה. אני מגיע למקום ופתאום אני מזהה שבעצם אותו חולה הוא... המחנך שושני! אני מבקש לשוחח עם 'בעל השמחה' ביחידות. אנחנו נכנסים לחדר, וכשהתיישבנו על הספה והדלת נסגרה, פרצתי בבכי בלתי נשלט. האמת שהתכוונתי רק לדבר, אך זה היה חזק ממני. אפילו אני לא הבנתי עד לרגע זה עד כמה עמוק דבריו פגעו בי, אז, בזמנו...

הרגשתי את ידיו מונחות על ראשי ואת מילותיו המרגיעות באזני. הוא היה נראה מאוד מופתע ולא מבין מה קרה לי. לאחר שנרגעתי מעט הרמתי את עיני האדומות והתחלתי לספר לו מי אני. לקח לו כמה רגעים להיזכר.

"אתה שמוליק?" הוא הצביע לעברי באצבע רועדת. ראיתי את ההבנה מחלחלת בראשו. ופניו חוורו כסיד. נבהלתי. כבר ראיתי את הפנים הללו חיוורות כך... אט אט הוא חזר לעצמו. ואז הגיע תורו לבכות... לא החלפנו יותר ממילים ספורות, אבל נדמה היה לי כאילו שוחחנו שעות ארוכות בשיחת נפש מעמיקה. אבל לא היינו צריכים מילים. הדמעות סיפרו את הכל. את הפגיעה העמוקה, את התסכול והכאב, את ההשפעה הרעילה של התנהגותו בכיתה... וגם... וגם את החרטה. הוא חיבק אותי שוב ואני החזרתי לו בחיבוק של סליחה. אבן כבדה ירדה לי מהלב. חשתי הקלה גדולה.

"ואני עוד אמרתי לך שכלום לא ייצא ממך" הוא לחש לי, ובקולו נשמעה חרטה עמוקה. הוא ביקש את סליחתי שוב ושוב, ואני סלחתי לו בפה מלא.

יצאנו מהחדר אל הסלון כשעיני שנינו נפוחות ואדומות. כולם זרקו לכיווננו מבטים תמהים. כשהוא הגיע למקומו, הושיב אותי לצידו והוא עצמו נשאר לעמוד. תוך שניות השתררה דממה ובעיני כולם נראתה

הציפייה לקבל הסבר מה קרה. הוא החל לשבח אותי על ההצלה המופלאה ובעיקר הדגיש את המאמצים הלא הגיוניים שהפעלתי להצלתו. הוא התמקד בנקודה העיקרית לדעתו: שפעלתי כנגד כל הסיכויים - שלא הפעלתי את הראש אלא את הלב...

ואז הוא סיפר לכולם מי אני והיכן נפגשנו לראשונה, הוא לא החסיר דבר וסיפר לכולם באילו כינויים הוא כינה אותי אז, מול הורי, מול כיתתי. בשלב הזה כולם צרפו את דמעותיהם לנחל הדמעות שדבריו עוררו אצלי ואצלו. בקול מרוסק מדמעות הוא ביקש את סליחתי שוב לעיני כולם. אני לא הצלחתי לענות במילים ורק הנהנתי לאות הסכמה.

ואז הוא הכריז: "לפני עשרים שנה אמרתי לך שאין לך ראש, שאתה לא משתמש מספיק בשכל. ומה שהציל אותי עכשיו זהו בדיוק אותו חוסר מחשבה. אני חשבתי שזה חוסר שכל והיום אני מבין שזה פשוט לב ענק!!!".

הוא חיבק אותי שוב ואני החזרתי לו חיבוק... זהו סיפורי. לא קל היה לי לשבת ולכותבו... אתם כבר יודעים שאני לא טיפוס של לשבת ולכתוב. אך התאמצתי בשביל שתזכרו תמיד: יש ילדים עם מוח גדול! יש ילדים עם לב ענק! אלו ואלו בנים יקרים של השם יתברך, ולכל אחד מהם יש תפקיד בעולמו!!!

(איש לרעה)

וכעת, לאידך גיסא... 'מידה כנגד מידה' לטובה ולברכה - מספר בעל המעשה: 'הגעתי לגיל שידוכים, ויחד עם כל חבריי נכנסתי לתקופה שבה מצפים להצעות. החברים התארסו בזה אחר זה, ואילו אצלי, אין קול ואין עונה. איחלתי לכולם 'מזל טוב' וקיבלתי בחזרה איחולים נרגשים של 'בקרוב אצלך'. חבריי התחננו ויצאו מהשיבה, ואיוותר אנוכי לבדי...

לא היה לי מה לעשות בישיבה, ולכן עברתי לכולל. למדתי חצי יום בכולל וחצי יום עבדתי. עם הזמן קשתה עליי מאוד חברתם של האברכים הטרודים בעול משפחתם. אין לכם מושג כמה אושר טמון בחובות לקחת ילד מהמעון, לסחוב ארבע חבילות טיטולים ולדאוג בדחיפות לשלוש מאות שקלים. בשלב מסוים עברתי לעבוד יום שלם, כאשר בערב אני לומד שעה של

דף היומי. גילי הלך וטיפס, הגעתי לגיל 25, החברים כבר חוגגים 'חלאקה' לילדיהם, ואני עדיין מצפה לזיווגי. בינתיים נכנסה גם אחותי לשידוכים. הגיעה עבורה הצעה טובה, אבל הוריי לא העזו לסגור שידוך. הם ביקשו ממני שאוותר לאחותי ואסכים שהיא תתארס לפניי, אבל אני לא הסכמתי. לא הייתי מסוגל. מה יותר גרוע מלהיות בחור מבוגר? - להיות בחור מבוגר שדילגו עליו...

זה מה שחשבתי. משום מה היה נראה לי שזה 'סוף העולם', ולא נתתי את הסכמתי. אחותי הטובה והצדיקה לא לחצה עליי. היא חיכתה, הוריי חיכו, אולם הצעת השידוך לא ירדה מהפרק. במשך חצי שנה חיכינו לנס, והוא לא קרה.

בשלב הזה קיבלתי טלפון מרב חשוב ומוערך במשפחתנו. הוא התקשר ישירות אליי, וביקש לדבר אתי. הוא אמר לי שהשידוך לאחותי נראה מתאים מאוד, ושאהיה בטוח שלא אפסיד מאומה אם היא תתארס לפניי.

"מי שמוותר לא מפסיד", הוא חזר ואמר, "הקב"ה מנהל את

העולם, ואם היא צריכה להתארס לפניך, זה מה שיקרה. תהיה אתה זה שמוותר, ותרוויח את הזכות של הוויתור. מי יודע אם לא דווקא על ידי זה ייפתח לך פתח לישועה?!"

הרב דיבר בהבנה וברגישות. הרגשתי שאכפת לו ממני, והסכמתי. ויתרתי על התור, ואכן תוך כמה ימים התארסה אחותי למזל טוב. היא זכתה בחתן מיוחד ואכפתי. והנה, ברגע שהוא ראה אותי, האח הגדול, המדולג, עלה לו רעיון לשידוך. הוא הציע את בת דודתו, וההצעה נשאה חן וחסד והתקדמה במהירות. התארסתי יום לפני סעודת ה'תנאים' של אחותי... ולחשוב שהיה לי כל כך קשה להסכים שהשדכן שלי יכיר אותי...

* * *

סיפור מפי בעל המעשה: "לפני כמה חודשים סיים מייבש הכביסה שלנו את חייו בצורה טראגית ביותר. תוך כדי עבודה הוא השמיע קולות מוזרים, העלה עשן והתפוצץ. לא עבר זמן רב וכל הדירה עלתה באש. כל מי שהיה אז בבית ברח וברוך ה' נפשנו נותרה לנו לשלל.

עמדנו בפני מצב לא פשוט. אמנם על הדירה היה ביטוח וכך יכולנו להשיג שיפוץ יסודי לדירה שנפגעה, אבל על התכולה לא היה ביטוח והיינו צריכים להתחיל הכל מאפס. נשארנו עם הבגדים שהיו לעורנו, ומלבדם לא היה לנו שום דבר - לא מכשירי חשמל, לא ארונות בגדים, לא ספרים ולא כלים. מדהים איך ברגע אחד אדם יכול להפוך לחסר כול וליפול תחת עול כספי כבד. בינתיים, באין לנו קורת גג לישון תחתיה, הלכנו לבית ההורים. שם פגשנו את האחים והגיסים, שהגיעו כדי לראות במה אפשר לסייע לנו. אחד מהם אמר לי, שהגיס שלו שמע על השריפה ולקח את העניין ללב. הוא החליט לממן לנו מייבש חדש במקום זה שנשרף.

עבר זמן, התאוששנו. בין השאר קנינו מייבש חדש ויידעתי את הגיס של גיסי כמה זה עלה, ואכן הוא הכניס לנו לחשבון סכום תואם.

כעבור חודשיים, כאשר התקשרתי במיוחד כדי להודות לו על התרומה ועל המחשבה והלב שמאחוריה, הוא אומר לי: "איני

יודע מי עשה חסד עם מי. תשמע מה קרה לנו ותסיק מסקנה בעצמך. באותו יום שאני מכניס לך את הכסף לחשבון, אנחנו נמצאים בביתנו ופתאום מרגישים ריח מוזר של משהו שרוף. אשתי בודקת ומחפשת בכל הבית את מקור הריח, עד שהיא רואה שהשקע של המייבש עולה באש! מיד ניתקנו את זרם החשמל וברוך ה' כיבינו את האש בזמן. אני יכול לדמיין מה היה יכול לקרות [אני דווקא לא צריך לדמיין, יש לי כבר ניסיון בזה...]. אם היו עוברות רק דקות מספר בלי שנבחין בכך. אני מרגיש שהצער שנחסך ממני, הוא בזכות המייבש החדש שלך".

* * *

מספר בעל המעשה: "לפני חמש שנים זכיתי בסייעתא דשמיא בהגרלה של מחיר למשתכן בדירה ברמה ד' בבית שמש. בתחילת השנה הזאת נכנסתי לדירה ב"ה. אין לי מושג איך מודים לה' על דבר כזה. וכבר המדרש אומר על הפסוק 'מי הקדימני ואשלם', שהקב"ה שואל, מי קבע מזווה לפני שנתתי לו בית? והנה עתה כשקיבלתי בית, ברצוני להציב בפתחיו את המזוזות המהודרות ביותר.

בתחילת החורף שעבר, באדר תשפ"א, פניתי לסופר סת"ם וביקשתי שיראה לי העתק של מזווה שהוא כתב. הראיתי את ההעתק לאדם שמבין בזה והוא אמר לי שאפשר למצוא כתב יותר יפה. היה זה כבר קרוב לחודש תשרי כשפניתי לסוחר מזוזות והוא הציע לי מזוזות מצויינות ב-750 שקלים, אמנם

שכשרציתי לראות את המזוזות הוא התנצל שהוא עסוק במכירת ד' מינים ועד אחרי סוכות אי אפשר לדבר אתו על משהו אחר. מכיוון שראיתי שזה המצב, כשעלי להיכנס לדירה מיד אחרי סוכות, פניתי לסוחר אחר. הוא הראה לי כתב של סופר מסוים, ומכיוון שחמי מבין בזה, הראיתי לו את הכתב והמסקנה היתה שאפשר למצוא מזוזות מהודרות יותר. רציתי את המהודר ביותר. ידעתי שזה יעלה לי יותר, אבל מה לא עושים כדי לזכות בבית שמזוזות מהודרות בפתחיו?

ביקשתי מהסוחר שיבדוק מה יש לו במלאי, ושלא ימנע עצמו מלהביא לי את היפה ביותר, גם אם זה היקר ביותר. בחול המועד הוא מספר לי שיש לו מזוזות מיוחדות ביותר, בתכלית ההידור, שכתב סופר ירא שמים גדול. הוא מביא אותן לחמי בשביל שייתן את האישור, ואני אוכל לקחת אותן משם. חמי התלהב ממש. המזוזות היו כתובות ביופי ובדיוק עם כל ההידורים, ממש

"זה קלי ואנווהו". הסוחר השאיר אצלו את המזוזות ואני לקחתי אותן אל ביתי החדש, בקול רינה ותודה. לאחר חג הסוכות התקשרתי לסוחר, הודיתי לו בכל לב ואמרתי שאני רוצה לשלם על המזוזות. התשובה שלו הפתיעה אותי: "אתה לא צריך לשלם לי", הוא אמר, "המזוזות שלך עלו 5,600 שקל" - אז זה היה 1,750 דולר - "ואתה יכול להשתמש בהן עד מאה ועשרים ויותר, הקב"ה כבר שילם בשבילך".

"מה הכוונה?" שאלתי בתדהמה.

- "אספר לך מה היה. כשנסעתי לחמיך להביא לו את המזוזות, עצר אותי יהודי אמריקאי ושאל אם אסכים להסיע אותו. הסכמתי והוא נכנס לרכב. בדרך הוא שאל אותי במה אני עוסק, וכשסיפרתי לו שאני סוחר בתפילין ומזוזות, הוא אמר, 'אני רוצה להיות שותף במצוות מזווה'. אמרתי לו, 'בדיוק עכשיו אני בדרך להביא לאברך מזוזות מהודרות'. האמריקאי ממש שמח. הוא שאל מה הוא הסכום הכולל של כל המזוזות, ועל המקום הוציא מכיסו אלפיים דולר בשבילך. עכשיו תבין שלא רק שהמזוזות שולמו, אלא שהרווחתי עליהן יותר, ואתה יכול להיות רגוע לגמרי באשר לתשלום המזוזות".

כל כך התרגשתי מהדרך בה הקב"ה גלגל את זה, כך שאעבור מסוחר לסוחר, והכול בתזמון כל כך מדויק. אני לומד מזה שלא לקמץ בהידור מצווה. לעשות את המקסימום ולא לחשוש, לא לשאול מאיפה אשלם את זה ואיך אסתדר. "בטח בה' ועשה טוב!" תבטח בה' שיעזור לך ותקיים את המצווה בכל מיני שלמות... (השגחה פרטית)

הלכה שבועית

שויתי ה' לנגדי תמיד, הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלהים. כי אין ישיבת האדם תנועתו ועסקיו והוא לבדו בביתו, כמו ישיבתו ותנועתו ועסקיו כאשר הוא לפני מלך גדול. וכן אין דבורו והרחבת פיו בהיותו עם אנשי ביתו וקרוביו, כמו בהיותו במושב המלך, כי אז משגיח בודאי על כל תנועותיו ודבוריו שיהיו מתקנים כראוי. כל שכן כאשר ישים האדם אל לבו כי המלך הגדול הקדוש ברוך הוא אשר מלא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה במעשיו, כמו שנאמר, אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה', הלוא את השמים ואת הארץ אני מלא, בודאי מיד תגיע אליו היראה וההכנעה מפחד השם יתברך ויבוש ממנו (קיצור שו"ע א"ח א).

להפצת העלון באזורכם (חינם): 053-415-3385	
לתרומות, להפצה, ולהצטרפות לרשימת התפוצה במייל: ss0534153385@gmail.com טלפון: 0534153385	לרפואת: רבי עמרם בן שמחה אורה בת ברכה
נתרם להצלחת התורם ומשפחתו ברו"ג ושימלא ה' משאלות ליבם לטובה. אכ"ר.	לע"נ מרת יטלא בת שמעון ע"ה

מחירים הכי זולים בארץ!!! בדקו והשוו בעצמכם. משלוח עד הבית!!!

כתובות

כתובות

חנות המחשבים של גני איילון

0583292679 | לוד (אחיסר - גני איילון) | 058-32-92-679
שעות פתיחה: א'-ה': 20:15-00:00 יום ו' סגור (גמישות לתיאום מראש)